OCHII SFINXULUI

ROBERT KRAFT

18

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PAMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 18

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XLIV

ÎN CELE DIN URMĂ ÎN CAPCANĂ

(Continuarea ultimului capitol din nr. 17)

— Azi la miezul nopţii, deci la ora douăsprezece precis voi arunca bomba.

— De ce nu acum?

— Mă găsiţi prin preajmă. Strigaţi dacă vă veţi schimba părerea. Aruncă-ne, te rog, chiar acum în aer, părerea n-am să mi-o schimb deloc.

Banditul a făcut chiar o plecăciune şi a dispărut după un zid.

— Adam!

— Miss Leonor?

— Fă cât mai repede pregătirile pentru ca automobilul să sară în aer.

— Să ne aruncăm singuri în aer?

— Da! S-o facem noi înşine.

— Nu văd rostul. Dacă vor bandiţii să ne arunce în aer, de ce ne-am consuma pulberea?

— Nu vreau să le acord izbânda asta.

— Ei, nu ştiu dacă acesta va fi un triumf pentru noi sau pentru ei.

— Fă cele ce îţi spun!

— Ei, atunci ar fi bine să aşteptăm puţin. Mai avem cinci ore şi patruzeci şi unu de minute, destul pentru a-mi lua cina. Tom tocmai a pregătit o budincă şi nu se coace mai devreme de două ore.

— Omule, cum poţi să te gândeşti la mâncare într-un moment ca acesta?

— Nu prea ştiu ce să spun, decât atât că deocamdată mi-e foame. Viaţa-i scurtă, iar moartea lungă. E vorba de budincă cu prune.

Leonor n-a mai avut nici o replică la o astfel de filosofie practică şi l-a lăsat pe Tom să-şi termine treaba la bucătărie, după care a mâncat cu poftă alături de ceilalţi.

— Aşa, a spus Adam mulţumit. Tot ne mai rămân încă trei ore şi treizeci şi două de minute. Poate că n-ar strica să aţipesc puţin.

Leonor nu s-a putut abţine să izbucnească în râs. Între timp. Chiar a părut să-şi fi schimbat părerile.

— Adam, chiar nu mai există nici o speranţă, a şoptit ea.

— Atâta timp cât omul trăieşte, mai există întotdeauna speranţă. Numai după ce moare s-au dus şi speranţele.

— Speranţa de a ieşi din cursa asta de şoareci?

— Ah, scumpa mea Leonor, dacă ai şti cât mi-am bătut şi singur capul şi ţeasta mea din fildeş a şi prins a se încâlci din pricina asta.

— Vreo idee?

— Şi ce se va întâmpla apoi cu automobilul?

— Putem să-l aruncă în aer în ultimul minut.

Adam avea dreptate. Nimic, nimic raţional nu se mai putea face. Fiecare avea acum un scurt răgaz doar pentru sine să-şi reexamineze conştiinţa.

CAP. XLIV

SALVARE ŞI O VESTE

Mai rămăsese puţin până la miezul nopţii. Deja de o bună bucată de vreme se găseau cu toţii în turnul blindat de control, toţi cei patru pasageri ai lui Maximus, fiecare dintre ei înarmat cu o puşcă cu gaz, supraveghind printre creneluri.

Noaptea le era favorabilă şi acum nu nutreau decât o singură şi enormă dorinţă. Să-şi vândă viaţa cât mai scump cu putinţă. Ameninţa să vină furtuna şi fulger după fulger străluminau întunericul.

Exista o mică speranţă pe care o nutreau cu toţii. Aceea că trăgând cu armele din orice poziţie şi din orice punct cardinal, s-ar fi putut să existe posibilitatea de a-i împiedica pe bandiţi să-şi arunce bomba fatală. Fulgerele luminau totul în preajmă, aşa că nu se plângeau de lipsa vizibilităţii, dar erau conştienţi că doar o singură clipă de neatenţie i-ar fi costat pe toţi viaţa.

Aparenţele făceau să se creadă că bandiţii au şi părăsit ruinele, o tăcere misterioasă, dar cu atât mai primejdioasă au perceput-o dinspre partea acestora, nu numai acum pe timpul nopţii, dar chiar şi în timpul zilei.

— Acolo, acolo!

Repede ca fulgerul şi-a introdus Leonor ţeava carabinei prin crenel. Văzuse şi ea chiar acum o siluetă târându-se peste ziduri, tocmai în momentul când cesuleţul cu limba de argint arăta miezul nopţii. Înainte ca Leonor să apuce să apese pe trăgaci, a observat la lumina unor fulgere o a doua siluetă ridicându-se, care s-a aruncat asupra primului om. Lumina unui cuţit a sclipit în faţa lor, s-a auzit un răcnet de moarte, sufocat aproape imediat de răbufnirea furtunii, amestecat apoi cu alte urlete, ce nu puteau porni decât din gâtlejuri omeneşti.

Leonor a înţeles de îndată că acolo se petrecea ceva înfiorător. Toţi diavolii din iad au părut că s-au dezlănţuit, oficiind un spectacol de sunete de nedescris.

Şi acum chiar împuşcături! Şi din nou ţipete şi urlete, numai că dintr-o altă direcţie şi pe un alt ton.

Tânăra începea să desluşească ce se întâmplase. Bandiţii fuseseră atacaţi de către indieni. Cel din urmă fusese cu siguranţă un strigăt de război indian, s-a bucurat ea, Sigur, nu putea interveni în nici un fel în favoarea nici unei părţi, ci pur şi simplu trebuia să stea şi să aştepte. S-au auzit detunături de revolvere. Printre ruine se vedeau din când în când oameni luptându-se corp la corp şi lamele de cuţit scânteiau, Se auzeau răcnete de mânie, răcnete de moarte, câteodată apărând aici un bandit fantastic îmbrăcat, dincolo un indian pe jumătate dezbrăcat, cu pielea întunecată şi părul lung fluturând în vânt. Dinspre pampas venea un zvon de urlete şi strigăte de atac, în timp ce un întreg escadron de indieni înarmaţi cu lănci lungi se pregăteau să intervină în încăierare, în momentul următor s-au şi ciocnit cu bandiţii, a urmat o luptă scurtă şi după ce s-au stins şi ultimele ecouri ale armelor de foc, a rămas a tot stăpân întunericul de nepătruns.

Şi iarăşi acest măcel monstruos s-a reluat încă zece minute, după care din nou s-a înstăpânit o tăcere de moarte.

— Cine să fi biruit oare, a şoptit Leonor cu inima cât un purice. Dacă cumva indienii sunt învingătorii, să fie asta oare în favoarea noastră?

— Uite că apare un tip.

La lumina unui foc general de fulgere au zărit pe zidul din faţa automobilului silueta înaltă a unui indian, ce se străduia să ajungă în faţa gropii unde se afla împotmolit automobilul.

— Miss Leonor Morris, prieten bun aici, s-a făcut auzită într-o engleză aproximativă vocea unui om, îndată ce trăsnetele asurzitoare s-au mau domolit puţin.

Se putea înţelege efectul acestor cuvinte simple asupra lui Leonor. În primul rând nu se aştepta defel la aşa ceva.

În momentul următor indianul a coborât pe una din plăcile blindajului, dispărând între timp din faţa zidului şi s-a ivit chiar în faţa gropii, lângă turnul de control.

Aveau înaintea lor un războinic încă tânăr, cu picioarele învelite de o îmbrăcăminte din piele, cu pieptul puternic, muşchiulos dezgolit... Purta la brâu binecunoscuta boia, aruncătoarea de proiectile.

Indienii sud-americani nu au cârlionţii de scalp ca şi fraţii lor nord-americani, ci-şi piaptănă părul lor negru şi lung, neted pe

spate.

Apăruse calm în faţa lor, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, ochii săi fiind îndreptaţi asupra fetei.

— Uff!

— Dumneata i-ai atacat pe bandiţii pampasului şi i-ai distrus?

— Ittivauka a fost mereu pe urmele acestor şacali.

Ittivauka, calul albastru, acesta era numele căpeteniei indienilor pencivenche, a cărui prietenie o câştigase Georg, aşa cum o consemnase el însuşi în cartea sa, cu prilejul călătoriei în jurul lumii.

De la acest indian primise Georg onorabilul nume Ţintaşul Fulger.

O întâlnire uimitoare!

Leonor era stăpânită numai de un singur gând, că îl avea în faţa ei pe prietenul lui Georg.

Însă era posibil să se înşele.

— Dumneata însuţi te numeşti, Ittivauka?

— Sora mea spune asta. Cunoşti vreun om căruia îi spune Ţintaş Fulgerător?

— El m-a trimis.

— Ce?!

— Ţintaş fulgerător a venit şi mi-a spus! În ruinele din Atzalan se găseşte sora mea albă, pe care o iubesc şi ce a căzut într-o capcană pe care i-au pregătit-o şacalii pampasului. Haide Ittivauka să mergem să o eliberăm şi să-i alungăm pe şacalii aceştia, sau chiar să-i ucidem. Ţintaş fulgerător el însuşi ne-a condus.

Ochii lui Leonor ameninţau să-i iasă din orbite.

— Ţintaş fulgerător, Ţintaş fulgerător?! a mai putut ea să rostească.

— Fratele meu alb, care este mai rapid decât „calul alergător”.

— Când, când l-ai cunoscut pe acest prieten?

— De şape ori a apus soarele de atunci.

— Nu-i cunoşti cumva şi celălalt nume?

O clipă căpetenia a înclinat capul gânditor, apoi spre surprinderea tuturor, a izbutit să pronunţe un nume:

— Georg Hartung.

— Georg! Şi când ai vorbit cu Ţintaşul fulgerător ultima oară?

— De-abia s-a schimbat o zi.

— Ieri.

— Sora mea a spus-o!

— Ieri, ieri ai vorbit cu Georg Hartung, pe care-l numeşti Ţintaş fulgerător?

— M-a întâlnit pe când eram la prinderea de cai şi mi-a spus despre fata albă care are un automobil pe care îl conduce singură. El ne-a adus încoace.

— Cum, v-a călăuzit chiar aici?

— El însuşi a fost aici. Ţintaş fulgerător a spionat mai întâi el însuşi ruinele.

— Georg... Ţintaş fulgerător, chiar el a fost aici?!

— Sora mea a spus-o!

— Şi unde este el acum?

— A plecat din nou călare, îndată ce i-am distrus pe şacalii albi.

— Adam, Adam, auzi tu ce spune omul acesta? a ţipat Leonor cu desăvârşire scoasă din fire.

— Nu mi se pare posibil, dacă mă gândesc că l-am îngropat acum opt zile. De ce n-a apărut atunci? a adăugat Adam. Ar fi pentru prima oară să apară un om deja îngropat şi considerat mort. Dar dacă mă gândesc mai mult, nici asta nu mi se pare imposibil.

— Omule, vorbeşte, te implor! Ai vorbit într-adevăr cu Georg astăzi?

— Fără să rostească nici o vorbă în plus, căpetenia şi-a vârât mâna undeva între piele şi pantalon, după care a scos o bucată de hârtie împăturită şi i-a întins-o fetei..

Leonor a luat-o şi a despăturit-o. Era o bucată de hârtie destul de groasă, care fusese odată albă, dar de data asta având o culoare de n-ai fi împachetat nici o fărâmă de pâine cu ea, dar ce importanţă mai avea asta? Era scrisă, iar Leonor a recunoscut îndată obişnuitul scris al lui Georg.

Plicul avea data curentă, dacă făceai abstracţie că trecuse de miezul nopţii. Iată scrisoarea:

„Stimată Miss Morris! Încercarea dumneavoastră de eliberare a mea n-a fost necesară, întrucât am reuşit să evadez, din păcate prea târziu pentru a preîntâmpina toate evenimentele îngrozitoare care au urmat.

Dacă aş fi izbutit să ajung mai repede la dumneavoastră, Buenos Aires ar fi fost cruţat de soarta înfiorătoare pe care i-aţi hotărât-o, iar eu mă socotesc vinovat pentru toate. Dumnezeu să se îndure de noi.

Găsindu-mă în pampas, am dat peste un călăreţ prăbuşit, care mi-a relatat despre o femeie ce a ajuns în mâinile triburilor de şes. Am aflat despre situaţia în care vă găseaţi şi de tot răul care vă ameninţa. L-am căutat pe prietenul meu indianul Ittivauka, căruia i-am povestit totul şi care mi-a făgăduit că vă va aduce această scrisoare.

Am alergat în ajutor. În timp ce vitejii indieni pencivenche mai luptă încă, eu vă scriu această scrisoare în mare grabă.

Este mai bine să nu ne mai vedem. Rămâneţi cu bine.

Mai trebuie să vă mai spun ceva. Primiţi ultimul meu serviciu pe care vi-l aduc cu o credincioasă devoţiune. M-aţi întrebat odată în glumă dacă nu cunosc vreun teren aurifer. Da, ştiu într-adevăr unul. De ce vorbesc numai acum despre asta? Aţi observat probabil până acum că nu sunt un mare vorbăreţ şi că o fac numai atunci când consider că este oportun.

Acum, cred că este momentul, pentru că am auzit că aţi cedat secretul morisitului publicităţii. Vă admir pentru asta şi acum vă pot mărturisi de unde vă puteţi recupera cei o sută de milioane de dolari pe care i-aţi pierdut.

Cum am ajuns să cunosc acest secret al terenului aurifer nu vă pot spune acum şi nici de ce nu l-am exploatat eu însumi. Nimeni n-a făcut-o până acum şi de asta veţi avea prilejul să vă convingeţi. Numai cu automobilul, care dispune de propria rezervă de aer autoprodus veţi putea uza de acest prerogativ al exploatării aurului. Poate că aţi auzit de Monte Kerboli din Mexic şi tot ce ţine de această regiune. Vă dau aici coordonatele exacte ale acestor terenuri, pe care să le notaţi, treizeci şi două de grade, paisprezece minute şi optsprezece secunde nord-vest şi o sută opt de grade, cincizeci şi una de minute, douăzeci de secunde vest faţă de Greenwich.

Pe de altă parte, fiecare mexican vă poate vorbi despre această întinsă regiune, precum şi despre superstiţiile populare care bântuie cu privire la accesul în peştera din munţi. În jurul acestui munte se întinde un ţinut de multe mile, unde nu se întâlneşte picior de om. Această regiune e prevăzută de la mama natură cu izvoare şi pungi de gaz, ce arată ca şi gheizerele izbucnite în afară, care însă aruncă pucioasă şi lichide ce nu permit existenţa faunei şi florei.

Pe partea răsăriteană a muntelui Kerboli, foarte aproape

de valea abruptă învecinată se întinde un vast câmp aurifer. Grăunţele de aur sunt de o puritate neobişnuită. Cine ajunge acolo poate alege pepitele cele mai mari şi mai pure. Dumneavoastră cu automobilul o puteţi face. Ce fel de cale veţi alege pentru a ajunge acolo numai depinde de mine, dar intrarea vă este accesibilă de pretutindeni. Întreg acest teren aurifer cu toate bogăţiile sale, a fost contemplat de la înălţimea unui balon, ai cărui pasageri şi-au pierdut viaţa, cu excepţia unuia care mi-a relatat totul. De când am fost angajat în calitate de călăuză pe Maximus m-am gândit constant la asta. Că împreună vom putea să exploatăm această bogăţie. Faceţi-o dumneavoastră şi astfel voi şti că acest aur în mâinile dumneavoastră va servi ca o binecuvântare pentru omenire. Cât despre mine, mă voi dedica din nou mai vechii mele pasiuni de globe trotteur.

Rămâneţi cu bine preastimată domnişoară.

Georg Hartung.”

Leonor a ţipat acum de fericire, din toţi rărunchii. Ultimele rânduri referitoare la aur de-abia le citise. Doar începutul acestei scrisori îi ardea în faţa ochilor cu litere de foc.

— Adam, Adam, el încă mai trăieşte!

— În cazul acesta trebuie să fi înmormântat pe un altul, pe care nu l-am putut recunoaşte datorită feţei sale atât de înfiorător mutilată.

— Totuşi, m-a părăsit!

— Părăsit? De ce oare?

— Crede că eu am fost aceea care am incendiat Buenos Aires-ul!

Leonor o spusese în sfârşit! Descoperise dintr-o dată cauza acestei bruşte despărţiri.

— Oare unde e acum? Unde? Când a plecat?

Cu un sfert de oră înainte, călărind un cal excelent. O luase înspre nord, potrivit spuselor căpeteniei. Unde se îndrepta prietenul său alb, indianul nu o ştia, întrucât Georg nu-i spusese nimic cu privire la asta Era înarmat cu două revolvere şi aceasta îi ajungea, după părerea căpeteniei, să răzbată prin lume.

Leonor ieşindu-şi din fire, a cerut să i se pună la dispoziţie un cal. Dar unde să plece pentru a-l găsi şi a-l convinge de nevinovăţia ei?

Nu era în stare nici să se ia pe urmele lui, citindu-i-le,

deoarece începuse să plouă abundent.

— Aşteptaţi o clipă să ies din capcana asta, s-a auzit vocea lui Adam.

În realitate, groapa pe care o săpaseră bandiţii nu fusese concepută şi în eventualitatea unui sezon ploios. Acum întreaga apă care cădea în jur era colectată tocmai de această cavitate şi duşul pornit din ceruri părea să nu se mai sfârşească.

Într-adevăr, acum nu avea nici un sens să demonteze automobilul şi cu ajutorul indienilor să-l scoată bucată cu bucată afară.

După o jumătate de oră, maşina a început să plutească în groapă şi după încă o oră a putut să ajungă prin propriile sale forţe la suprafaţă.

Dacă acest lucru s-ar fi petrecut cu câteva ore mai înainte, nu ar fi avut nevoie de ajutorul indienilor pencivenche. Ar fi fost o situaţie mai favorabilă? Cu siguranţă că nu! În acest caz Leonor n-ar fi putut afla nimic de soarta lui Georg.

Dacă stai să te gândeşti, nici nu fusese o mare enigmă înlănţuirea aceea de evenimente nefericite. Cine le-o demonstrase atunci că fusese cu adevărat Georg omul pe care îl îngropaseră? Da. Omul pe jumătate mort, pe care l-au îngropat ulterior. La întrebarea pe care i-o puseseră muribundului dacă era Georg. Spusese numai „eu, eu... sunt...” Şi nu mai avusese forţa de a-şi termina propoziţia.

Cât de des ultimele cuvinte ale unui muribund provoacă nenorociri, întrucât nu sunt înţelese până la capăt, iar răspunsuri nu mai există!

Indienii pencivenche, un grup cam de vreo treizeci de oameni, conduşi de către Ittivauka şi-au mărturisit deschis îngrijorarea lor.

Putea să fie chiar acum începutul sezonului ploios, sosit mai devreme decât se aşteptau şi acum era de datoria lor să se reîntoarcă cât mai degrabă în tabără, pentru a se îngriji de treburile presante ale tribului.

— Şi ce va face acum sora mea cu automobilul?

Leonor l-a liniştit pe căpetenie, care văzuse de altfel cu propriii săi ochi cum Maximus începuse să plutească pe apă.

— Ai putea, căpetenie Ittivauka, să mă ajuţi să-mi regăsesc prietenul?

Nu, căpetenia nu putea să o facă, Georg nu vorbise cu nimeni despre planurile sale.

Leonor i-a lăsat pe aceşti bravii indieni să se retragă, ceea ce au şi făcut-o, nu înainte de a-şi lua cu ei capelele vrăjmaşilor ucişi în luptă şi a dispărea în imensitatea pampasului.

CAP. XLV

PE O INSULĂ A PAMPASULUI

Din nou s-a mai instalat o noapte. Blindatul a luat-o înspre nord, timp de o oră întreagă, iar din zorii zilei, timp de o zi întreagă, rătăcind în toate punctele cardinale.

Ce se putea petrece în creierul omenesc într-un interval de douăzeci şi patru de ore, nu mai este necesar să se zugrăvească şi mai ales în creierul unei fete care-şi caută deznădăjduită iubitul pierdut.

Dezbătuse cu Adam toate variantele posibile. S-au oprit până şi la ideea de a da anunţuri la toate ziarele, după motoul: „Hartung întoarce-te acasă", dar cât credit să-i acorzi unei asemenea idei, aici în imensitatea pampasului?

Ceea ce discutase ea cu Adam nu însemna nici a zecea mia parte din totalitatea gândurilor care-i trecuseră prin cap în cele din urmă, Leonor a făcut cel mai raţional lucru pe care-l putea face: s-a rugat, s-a rugat, cum nu o făcuse niciodată până atunci, îndreptându-şi rugile fierbinţi către Pronia cerească. Aceasta i-a adus cel puţin un pic de linişte, de calm sufletesc!

În legătură cu sezonul ploios, se părea că încă nu începuse cu adevărat. Desigur, cerul nu arăta nicicum prea bine, dar n-a mai căzut un singur strop întreaga zi. Seara au trebuit să execute nişte reparaţii la maşini, care prevesteau că vor dura întreaga noapte.

Leonor a îndreptat fluxul luminos al farului său cel mai puternic spre înaltul cerului.

— Oare dacă va vedea geana de lumină prea bine cunoscută a farului nostru, atunci va veni?

— Cu siguranţă, a răspuns Adam.

De altfel, ce ar fi putut răspunde?

— Mai bine spuneţi-mi direct că nu, dacă aveţi îndoieli.

Adam nu mai avea nici o replică la asta şi fireşte că nu s-a pronunţat în nici un fel. Prin urmare, Leonor a început din nou să

se roage.

Reparaţiile n-au putut fi terminate înainte de ora două noaptea. Adam, care voia să vadă ceva afară, a deschis uşa din spate, lăsând în jos întâi piciorul drept, apoi încet şi pe cel stâng... şi le-a retras pe ambele îndărăt.

— Apă, peste tot apă! Am simţit la început ceva în piciorul meu de cauciuc.

Reflectorul, care a fost lăsat în jos, le-a arătat că întreg pampasul era acoperit de apă.

Fenomenul trebuie să se fi petrecut fără ca ei să prindă de veste, mai mult decât atât, se părea că apa urcă rapid. De altfel, ploaia datorată ruperii de nori se mai potolise.

Cu toate acestea, apa continua să crească şi curând automobilul a început să plutească precum o barcă. Transformat în ambarcaţie. Maximus era purtat de curenţi de colo până colo, fără un ţel anume.

Leonor, stăpânită de accese de superstiţii, era gata să tragă la sorţi direcţia pe care urma să o ia pentru a-şi găsi camaradul şi iubitul deopotrivă.

Aşa i-a şi prins a doua zi, cu primele raze de soare. Nehotărâtă încă ce direcţie să urmeze.

Întreg pampasul se transformase într-o mare originală presărată cu multe insuliţe. Şi nu era una singură care să nu fie populată de tot felul de animale ce se refugiaseră aici pe pământ solid sub picioare. În general, cai şi vite, ultimele fără îndoială aparţinând estancilor învecinate, dacă le putem numi aşa, la atât de multe mile depărtare.

Se mai găseau şi cai sălbatici, aşa-zişii mustangi, amestecaţi printre cei domesticiţi, Cu toate acestea, nu se adunaseră prea multe animale pe nici una dintre insule. Dimpotrivă, se repartizaseră destul de proporţional, de parcă ar fi ascultat de vreun imbold ancestral, care le sugerase că o concentraţie mare pe oricare din peticele de pământ le-ar fi lipsit de hrană pe cele mai multe neîngăduindu-le să supravieţuiască..

Oricum, acest potop nu era menit să dureze mai mult de câteva zile. Chiar dacă întâmplarea ar fi făcut să se adune mai multe animale într-o astfel de oază, penuria de nutreţ le-ar fi dictat celor mai multe să-şi caute refugiu pe alte insuliţe, ceva mai puţin populate. Pe aceste insuliţe se puteau întâlni toate animalele ce-şi făceau veacul în pampas, antilope de toate genurile, cerbi, păsări nandu, dropii şi din când în când câte o...

panteră. Numai că această felină atât de însetată de sânge în libertate, aici devenea aproape paşnică. O poruncă parcă aproape divină o transforma aici aproape într-un mieluşel. Doar o foame groaznică ar fi putut-o împinge să atace o antilopă.

Oamenii locului povestesc adesea cum în vremuri de restrişte, în anumite perioade, de secetă sau inundaţii, vulpea şi iepurele pot convieţui de minune împreună.

Şerpi de toate soiurile erau adânciţi într-un somn bizar, într-un fel de leşin, întrucât de-abia mai respirau, în timp ce rozătoarele, de care e plin de altfel şesul, încât sperie adesea caii ieşind din ascunzişurile lor, aleseseră proeminenţele insulelor pentru a-şi săpa noi galerii.

Şi iată că pe această adevărată arcă a lui Noe, a apărut deodată un om!

Leonor a urmărit direcţia indicată de braţul întins al lui Adam, zărind o mică insulă pe care se aflau vreo duzină de cai, vite şi alte patrupede, dar de fapt nu se vedea nici un om.

— S-a pitit după o vacă.

— Ce a făcut?

— Omul nostru s-a ascuns în spatele unui patruped.

— E destul de ciudat că un astfel de om care poate că face de mult pe Robinsonul să se ascundă la vederea unui automobil.

— Cine ştie, poate are conştiinţa încărcată.

— Sau poate că este un om care nu a văzut niciodată un monstru ca al nostru funcţionând ca o ambarcaţie.

Apariţia unui om în această pustietate printre animale era prin sine însăşi o ciudăţenie, pe care Leonor şi-a propus să o lămurească numaidecât.

Un om are nevoie de hrană şi de multe alte lucruri decât de iarbă şi chiar dacă-i lipsit de cuţit, va fi silit în cele din urmă să muşte din pulpa unui bou numai să supravieţuiască.

Automobilul se găsea totuşi la o depărtare destul de mare de această colină înverzită.

Adam şi-a continuat investigaţia. În ciuda contestaţiilor venite din partea lui Leonor, examinând mai în amănunt locul cu ajutorul binoclului. Numai întâmplător privise el în acea direcţie şi în momentul următor silueta umană dispăruse din vedere. Aşa că s-ar fi putut presupune că se înşelase în aprecierile sale.

Maximus s-a îndreptat într-acolo, a înconjurat insuliţa într-un cor de proteste, marcat de mugetul şi sforăitul cailor şi vitelor prezente pe micul petic de pământ.

— Nu văd totuşi nimic din ce-ar putea fi un om, s-a pronunţat Leonor.

Deocamdată nici Adam nu vedea nimic.

— Acolo, acolo! a strigat el brusc. Iată una din vaci, să se facă dispărut în spatele unei vite?

Întrucât retrăseseră plăcile blindate, se puteau auzi mai clar vocile celor ce-şi vorbeau, Adam a arătat din nou cu mâna întinsă şi acum s-a ridicat în picioare un om care-şi dăduse în fine seama că fusese descoperit, aşa că renunţând să se mai ascundă, s-a întors cu spate înspre automobil, dând de înţeles că nu dorea deloc să se ia act de prezenţa lui acolo. Cu un gest de sfidare şi-a încrucişat braţele la piept.

Acest comportament nu este de mirare că li s-a părut pasagerilor de pe Maximus foarte bizar.

Deodată, un val de roşeaţă a inundat obrajii lui Leonor, după care a devenit palidă, ca moartă.

— Georg!

Cu o mişcare bruscă, omul s-a întors pe călcâi şi... s-a dovedit că într-adevăr era Georg, care în hainele sale avea o înfăţişare puţin schimbată.

A urmat o pantomimă mută, în timp ce automobilul se apropia încet de insulă ciocnindu-se cu bordul de unul din maluri. Leonor nu stătea însă în cabina şoferului, deşi ar fi putut să sară dintr-o dată pe uscat, dar n-a făcut-o totuşi.

Albă ca şi o statuie de marmură, rămânea acolo nemişcată, la fel ca şi Georg, în timp ce se priveau necontenit.

În cele din urmă Georg şi-a ridicat una din mâini, ca într-un gest de apărare, în timp ce din pieptul său s-a auzit o voce surdă, înfundată:

— Nu, nu, Miss Morris... între noi doi s-au înstăpânit un brâu de foc, care nu poate fi stins cu toată apa acestui pampas. Dumneavoastră sunteţi nevinovată... dar eu, eu... sunt un proscris... pentru dumneata... pentru mine... aşa trebuie să rămână... Simt pe fruntea mea tot incendiul de care a fost mistuit un întreg oraş...

— Georg, a strigat Leonor, pe Dumnezeul acel atotputernic, pe ce am eu mai sfânt, pe dragostea mea pentru tine, îţi jur că nu sunt vinovată de incendierea oraşului Buenos Aires, n-am aruncat nici o singură bombă incendiară asupra localităţii...

Omul acela atât de puternic a tresărit vizibil, ca şi când l-ar fi lovi un fulger şi dintr-o dată şi-a arătat cu totul o nouă faţă.

— Cum, Leonor, n-ai dat foc?

Mai mult n-a putut spune. Cum între timp se apropiaseră destul de mult, Leonor s-a prăbuşit la picioarele lui şi în momentul următor era în braţele sale.

Îndată, amândoi s-au aflat în sufragerie alături, aşezaţi pe singura sofa existentă acolo. În ce fel s-a făcut ca cei doi îndrăgostiţi nu ştiau ei înşişi, cum s-a făcut că au ajuns amândoi acolo, nu e nevoie nici de noi să o ştim şi cu atât s-o relatăm şi altora.

Ce era să se întâmple se întâmplase, ceea ce este de fapt esenţialul.

Cei doi cuprinşi de euforie se îmbrăţişau şi se sărutau, în timp ce Adam care stătea alături priza din tabacul său cât de mult îl ţineau bojocii, pierdut şi el în gânduri.

— Omule rău, afurisitule, cum ai putut să-mi faci asta, să fii atât de aproape de mine şi să nu încerci cel puţin să-mi vorbeşti.

— Ah, Leonor, de-ai şti prin câte am trecut!

— Dar eu? Stai să le afli numai pe ale mele!

Adam s-a trezit acum din visurile sale.

— Ei, toate astea trebuie, bineînţeles. Ce mai contează ce s-a întâmplat. O mie de scriitori de-ar face-o şi tot degeaba. Mai bine aţi lua o priză de tabac. Dar totuşi, povesteşte-ne, Mister Hartung, fiindcă ne-ai făcut curioşi.

Şi Georg a început să povestească. Cum a fost arestat în sala maşinilor şi dus la tribunal, prezentat acolo unor funcţionari care s-au dovedit mai târziu a fi nişte escroci, care nu voiau de la el să afle decât secretul morisitului. În schimbul acestuia putea să-şi recapete libertatea, A fost nevoit până la urmă să ia viaţa unei astfel de secături pentru a-şi recăpăta libertatea.

Apoi a auzit de incendierea Buenos Aires-ului, datorată pare-se lui Miss Morris care dorea să-i obţină libertatea şi nu reuşise. Din răzbunare, dăduse apoi foc întregului oraş, aşa se vorbea peste tot.

Ajunsese într-o stare de spirit deprimantă în pampas. Între el şi iubită, iubita sa se căscase o mare prăpastie.

În pampas a dat peste un călăreţ muribund.

Azvârlit din şa de către calul său şi de la acesta a aflat de soarta automobilului. Cu ajutorul unui prieten al său indian a reuşit s-o elibereze împreună cu ceilalţi pasageri. Înlăturându-i adversarii. I-a lăsat căpeteniei o scrisoare şi a plecat încotr-o a văzut cu ochii, fără să-l mai intereseze prea mult unde se

îndrepta.

Asta era istoria întâmplărilor trăite de Georg redată pe scurt, deşi el o făcuse mult mai amănunţit.

— Ţi-am împărtăşit în scrisoare că Arthur Deacon este mort?

— Arthur Deacon, mort? a tresărit Leonor, iar Adam şi-a pregătit o nouă priză de tutun la aflarea veştii.

— Aşa pare să fie. Ascunzătoarea în care am stat în timpul unei zile întregi şi a unei nopţi care a urmat, până la izbucnirea incendiului, era o adevărată locuinţă a răufăcătorilor. Am putut să aud şi să spionez destul de multe lucruri. Printre altele, am aflat următoarele: O oarecare dona Roşa a găsit în Buenos Aires un bărbat de care se îndrăgostise la Paris. Bandiţii care vorbeau între ei şi pe care i-am spionat vorbeau despre un anume senior Arthur Deacon. Legătura aceasta amoroasă a continuat şi în Buenos Aires, dar nu spre deplina satisfacţie a acestora, doamna acuzându-l de fapte ignobile, de trădare şi alte câte şi mai câte. Aceşti patru bandiţi au fost angajaţi să o răzbune. Şi într-o casă singuratică a fost găsit trupul acestui Arthur Deacon groaznic mutilat şi torturat, având urechile tăiate, ca şi nasul de altfel, aşa cum merită să fie răzbunat cineva care a trădat dragostea unei spaniole. O femeie a fost aceea care a descoperit trupul celui mort. Se pare că Deacon a fost urmărit de către aceşti patru mercenari, care au primit mai apoi misiunea să-l transporte undeva în pampas şi să-l îngroape acolo. Înainte de a săpa groapa, aceştia au văzut o lumină misterioasă, fantomatică, care i-a îngrozit de moarte. Au lepădat cadavrul lăsându-l pradă şacalilor câmpiei şi au rupt-o la fugă înspre oraş. Vă puteţi imagina ce impresie au făcut toate acestea asupra mea, când am auzit despre sfârşitul înfiorător al lui Arthur Deacon.

Şi pe ascultătorii lui Georg cuvintele acestuia i-au tulburat profund, Adam neîntârziind să adauge:

— Ei, Miss Morris, acesta a fost cu totul un alt Arthur Deacon, cel pe care l-am îngropat noi, fată de cel cunoscut în Statele Unite.

Acum şi Georg dorea fireşte să audă mai multe despre asta, dar Leonor nu a putut să-i povestească nimic, fiind mult prea zguduită, aşa că a făcut-o Adam, care a încheiat cu cuvintele:

— Ei, domnule Georg, nici nu pot spune cât mă simt de eliberat că am îngropat o falsă cunoştinţă şi că acesta s-a nimerit să fie Arthur Deacon.

CAP. XLVI

LA INTRAREA ÎN INFERN

Paisprezece zile mai târziu, pasagerii reuniţi ai lui Maximus se găseau în statul Mexic.

Pe vechea, dar bine întreţinută şosea incasă, o construcţie pe care noi, contemporanii nu mai suntem în stare să o facem, întrucât forţa de muncă ieftină, sclavii nu ne mai stau la îndemână şi spiritul speculativ interzice orice lucrare de anvergură bănuită nerentabilă. Automobilul parcursese întreaga Americă de Sud de-a lungul coastei de vest, prin regiunea de câmpie a Americii Centrale, până hăt departe în Mexicul muntos.

Eroii noştri făcuseră acest tur extraordinar fără să aibă ochi să vadă pe deplin minunăţiile de afară, satisfăcuţi că se aveau pe ei înşişi vii şi nevătămaţi.

Nici n-au remarcat că au călcat un biet animal, o lama, ori au dat din întâmplare peste un ogor cultivat, ruinându-l, în unele cazuri cei vătămaţi alegându-se cu o recompensă mai mult decât generoasă, în monezi de aur.

Alte întâmplări deosebite nu sunt de menţionat şi Maximus a străbătut toată această distanţă ca într-o plimbare de duminică.

Nu le-a stat în drum nici o piedică, fie ea naturală, fie artificială şi niciodată nu au mai avut parte de explozii şi împuşcături.

Totuşi, se impune multă prudenţă. De obicei podurile erau evitate, dar dacă acest lucru nu era cu putinţă, se făcea mai întâi o cercetare temeinică, bine verificată, înainte de a le încredinţa greului automobil. De asemenea, marile oraşe erau ocolite cu regularitate, chiar dacă din acest motiv se vedeau nevoiţi să părăsească şoseaua bine întreţinută, pentru a se aventura în câmpuri de porumb şi bumbac, sau pe plantaţiile de cafea alăturate.

— Când vom intra în posesia aurului, obişnuia Georg să spună, vom da anunţuri în marile ziare ale lumii, ca acei păgubiţi de

către noi să poată fi recompensaţi cum se cuvine. Toate blestemele care poate ne sunt adresate nouă acum, se vor transforma mai târziu în cuvinte de mulţumire şi binecuvântare.

— Unde ne vom putea bucura de fructele acestei bogăţii, în tihnă şi linişte, Georg? l-a întrebat Leonor.

Şi avea toate motivele să o facă. Din când în când mai intrau în vorbă cu oamenii, cel puţin atunci când se interesau de un nou drum, le mai cădea câte un ziar în mână, apoi vedeau ei înşişi cum fugeau locuitorii unei aşezări sau alteia, îngroziţi de automobilul drăcesc care-şi alegea să treacă tocmai prin zona lor. Îşi baricadau casele implorând ajutorul Cerului şi al autorităţilor împotriva acestei presupuse incendiatoare, care devenise Leonor.

Şi ceea ce se spunea aici în aceste locuri îndepărtate se vorbea pretutindeni în lume despre temuta răzbunătoare Miss Morris, care transformase un oraş întreg, un oraş mare ca Buenos Aires-ul în scrum şi cenuşă, luând sute de mii de vieţi cu prilejul acesta.

Deasupra unor asemenea veşti rele nu se putea ridica şi asta chiar dacă ar fi căzut şi vreun înger din car care să o disculpe.

Poate că dăruise lumii o invenţie, care ar ridica peste tot nivelul vieţii, dar prin asta, vina ei ar fi devenit cumva mai mică?

Se putea prin aşa ceva dezvinovăţi?

Desigur, sunt poeţi şi chiar istorici care caută de multă vreme prin lucrările lor să-l dezvinovăţească pe Nero. Sunt exemple care demonstrează că acesta dăduse de multe ori dovadă de modestie şi blândeţe pe timp de foame, ca tânăr împărat oferise nevoiaşilor rezervele sale de grâne şi alte bunuri personale, pe care le sacrificase pe altarul binelui public. Doar o proastă educaţie şi linguşeala semenilor l-au făcut ceea ce avea să devină.

Orice ar fi făcut bine şi corect nu a putut şterge imaginea de împărat nebun, de tiran şi diavol, incendiatorul Romei, aşa cum este el cunoscut în istorie.

— Principalul este că ai conştiinţa împăcată, obişnuia să o consoleze Georg atunci când Leonor se plângea de toate acestea.

— N-am putea oare rămâne pentru totdeauna în această cetate mobilă care este Maximus, pentru a nu ne mai expune oprobriului public? Sigur, din timp în timp va trebui să ne reînnoim proviziile.

— Uiţi că în doi ani vor fi destule automobile de acest fel, care vor cutreiera de colo până acolo globul terestru?

Da, la asta Leonor nu se gândise. Totuşi, acest gând care-i venise, de veşnică rătăcire prin regiuni din ce în ce mai izolate, era o dovadă cât de mult o copleşeau nedreptele învinuiri ce i se aduceau de pretutindeni. Orice intrare într-un oraş. Leonor o privea ca o intrare în iad şi tocmai de astfel de poartă a iadului se apropiau ei acum.

La început a fost micul orăşel Parras, pe care l-au văzut întinzându-li-se în faţă.

În timpul întregii zile s-au pomenit în dreptul unor mine de sulf, asta chiar înainte de a intra în orăşelul plasat la marginea unei adevărate pustietăţi. Tocmai până aici ajunsese foamea de aur şi de câştig al omului.

În ciuda arşiţei, se vedeau peste tot, pe străzi, pe câmpuri, oameni cu feţe palide şi ochii înfundaţi în orbite, trădând încăpăţânarea şi caracterul acestor mineri.

Poate că în acest orăşel îndepărtat să se fi auzit de transformarea oraşului Buenos Aires în scrum şi cenuşă, dar cu siguranţă mirarea oamenilor nu era mică, întrucât fără îndoială nu mai avuseseră prilejul de a contempla un asemenea automobil, asta cu condiţia dacă mai văzuseră vreunul în întreaga lor viaţă.

Dar nu vom insista prea mult cu privire la asta.. Doar câteva clipe am privit aceşti oameni cu ochii ieşiţi din orbite, neobişnuite apariţii, după care s-au dedicat din nou muncii lor, sau pur şi simplu lenei şi indolenţei lor.

Înainte de a se găsi în oraşul Parras a trebuit să fie verificată partea mecanică a lui Maximus, în special în cea din exterior, accesibilă ochiului.

Se găseau doar la intrarea în „iad” şi de aceea trebuia rezolvată mai întâi treaba asta, pentru a nu fi cumva nevoiţi să părăsească netam-nesam automobilul.

În dreptul unui spaţiu restrâns, cu apă ireproşabilă, pentru că în Parras miroase doar totul a ulei şi pucioasă, au putut să-şi umple rezervoarele până la refuz, asigurându-şi provizia de combustibil pentru câteva săptămâni.

De îndată ce au depăşit zona oraşului, s-au şi aflat în mijlocul unor ogoare cultivate, care aveau particularitatea că nu prea erau bătute de nici un picior de om. Un simţământ straniu!

Linia închipuită, despărţitoare de restul locului, nu fusese trasă

de natură, ci chiar de superstiţia omului. Peste tot ieşeau vapori de sulf, de se părea că pasagerii noştri ajunseseră deja, la propriu, în marginea iadului.

— Pe aici se pare că într-adevăr şi-a pierdut diavolul pipa… s-a pronunţat interesat Adam.

Chiar pe mijlocul drumului, aşadar destul de departe de această graniţă autoimpusă, se vedea o batistă pestriţă ce părea destul de nouă, în semn că se găseau oameni într-adevăr pe aici, care călcaseră interdicţia de a păşi în această zonă.

Cine ştie, poate unul dintre oamenii care nu era cuprins de superstiţie, dar rămânând cu toate acestea un bun catolic mexican, se învrednicise să ajungă până aici.

Acea parte nu era cu totul lipsită de vegetaţie. Mai creştea puţină iarbă, se mai aflau şi tufişuri şi din loc în loc câţiva copaci. Toate însă lăsau o senzaţie dezolantă. Frunzele erau aproape vestejite, cu o tentă galbenă, nesănătoasă. Acest peisaj a început însă şi el să se schimbe curând. Vegetaţia devenea din ce în ce şi mai rară, până ce a dispărut aproape cu totul, de-abia ivindu-se câteodată vreun copac răzleţ cu cioturi uscate, fără nici o frunză. Chiar aerul a început să devină irespirabil. Automobilul a fost izolat, întrucât coborâseră blindajul şi chiar şi ferestrele au fost ferite de mediul exterior.

Un kilometru mai departe prin defileu, încă aflându-se în defileu, neizbutind să răzbată mai departe până în vale, au dat peste un schelet uman.

Deci până aici au cutezat unii oameni să ajungă! Ştiau oare ceilalţi de existenţa vreunui câmp aurifer? Nu ştia nimeni şi nimeni nu şi-a pus la propriu o asemenea întrebare. Acolo unde însă omul presupune că s-a înstăpânit diavolul în faţa unei peşteri, crede că s-ar afla şi „ochiul dracului”, adică aurul. Cel puţin asta e credinţa poporului şi nu-i de mirare că aproape întotdeauna se găsesc suficient de mulţi oameni rătăciţi sau posedaţi de simţul aventurii şi al riscului pentru a îndrăzni, atunci când este vorba de un sac de aur.

Din când în când Georg mai deschidea câte un gemuleţ pentru a verifica aerul impregnat de vapori toxici de borax. Şi acolo unde există, acesta coexistă şi cu vaporii săi, tot atât de otrăvitori ca şi acidul prusic.

Spre surprinderea lui însă, a aflat că tocmai aici în vecinătatea acestui schelet aerul era respirabil. Nu mai mirosea a sulf, nu conţinea acid prusic sau vapori de borax, care ţi-ar fi făcut

imediat noduri în gât.

Oare o uşoară briză de vânt era suficientă pentru a aduce iarăşi aerul irespirabil în vecinătatea automobilului.

Lucrurile păreau destul de simple. Prin preajmă pesemne că existau zăcăminte de borax, iar vânturile împingeau mirosurile până aici. Când suflarea vântului înceta, totul revenea la normal.

Asta ar fi simţit-o şi trăit-o şi alţi aventurieri înaintea lor, întrucât au mai descoperit multe schelete şi câteva cadavre nu foarte vechi.

Aceşti oameni n-au reuşit să-şi atingă scopul, nemaiajungând în peştera care însemna „poarta iadului”, cea plină de atâtea promisiuni.

Sărmanii oameni, nici n-au mai apucat să iasă din defileu pentru a pătrunde în „valea promisiunilor”, aşa cum i-a reuşit în final lui Maximus, după ce a încercat câteva manevre nu lipsite de primejdii potenţiale.

Şi iată, în faţa lor se găsea valea, mărginită de pereţi înalţi de stâncă, întrerupţi de prăpăstii înfiorătoare, iar în mijlocul acestui peisaj desprins parcă de pe o altă planetă se ridica la o înălţime destul de mare Muntele Cerului.

Nu puteau cuprinde toată valea cu privirea, deoarece era prea mare, de câteva mile pătrate.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 19).

CUPRINS

CAP. XLIV *ÎN CELE DIN URMĂ ÎN CAPCANĂ*.....3
CAP. XLIV *SALVARE ŞI O VESTE*.....5
CAP. XLV *PE O INSULĂ A PAMPASULUI*.....12
CAP. XLVI *LA INTRAREA ÎN INFERN*.....18
CUPRINS.....23

Sub protecția lui Maximus, pasagerii săi pătrund într-o regiune din Mexic, izolată de o atmosferă toxică.

Descoperă pe un munte locuibil zăcăminte uriașe de aur. Georg împușcă o ființă umană apropiată de maimuță, care o atacase pe Leonor. Adam este răpit de o femelă hominidă.

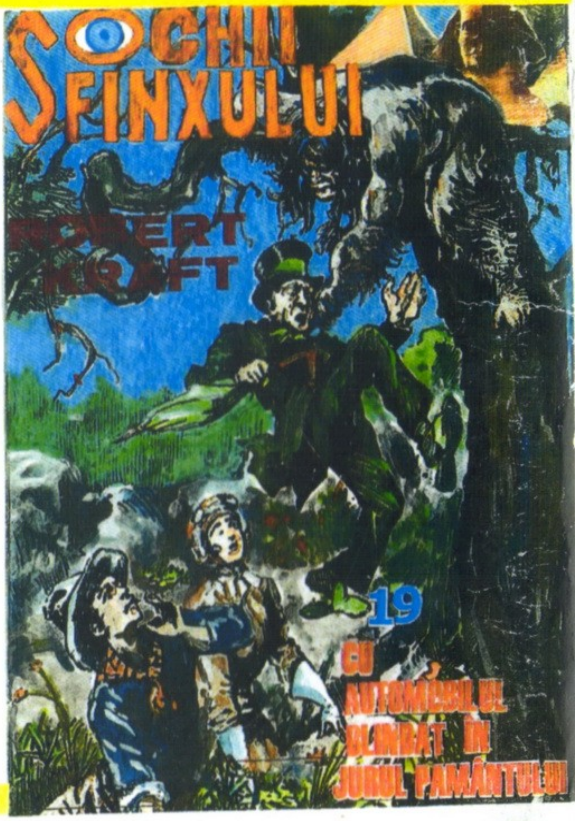

O LUME ÎN AFARA TIMPULUI